

Χοροθέατρο **K.Θ.B.E.:** σε ελεύθερη πτώση

Η τελευταία παράσταση του Χοροθέατρου Θεσσαλονίκης, στις αρχές Σεπτεμβρίου με τους Στίχους, στο νεοανακαινισμένο Θέατρο «Άνετον», ήρθε δυστυχώς να επιβεβαιώσει τις πληροφορίες για την προϊούσα παρακμή του.

aναπόφευκτα, ανατροφοδότησε δυσάρεστες σκέψεις για το μέλλον των θεσμών του ελληνικού κράτους, που σχετίζονται με τη χορευτική τέχνη. Είναι δυνατό να παρφυσιάζει μια τέτοια εικόνα η χορευτική ομάδα του δεύτερου πιο σημαντικού κρατικού θεάτρου της χώρας; Και κατά πόσον δικαιούμαστε να μιλάμε για πολιτιστική αποκέντρωση, αν όλα αυτά, βέβαια, δεν συνιστούν σχήματα λόγου και ρητορική, αλλά σημαίνουν πολιτική απόφαση και στάση; Και, μάλιστα, την ώρα που οι ανεξάρτητες ομάδες χορού στην Ελλάδα γνωρίζουν πρωτόγνωρη άνθιση, είναι εύλογα τα ερωτηματικά που προκύπτουν, συνειδητοποιώντας την ανισότητα στη σχέση κέντρου - περιφέρειας ή σωστότερα Βορρά - Νότου. Μια επιστολή οκτώ χορευτών του Χορο-

φωτ.: N. Γατελ

Οι δεκαπέντε παραστάσεις εποίσιως κατά μέσο όρο, είναι ένα ποσοτικό δεδομένο που κρύβει, ωστόσο, τη θλιβερή πραγματικότητα.

θεάτρου με προσγείωσε ακόμη πιο απότομα. Η επιστολή με πμερομηνία 13.8.97 απευθυνόταν στον καλλιτεχνικό διευθυντή του Κ.Θ.Β.Ε., κύριο Β. Παπαβασιλείου, και μέχρι τη στιγμή που γράφεται το παρόν, έχει μένει αναπαντόπτη. Με αγωνία και απόγνωση μπρος στο άδηλο μέλλον του σχήματος, στο οποίο ανήκουν οι χορευτές του Χοροθέατρου Θεσσαλονίκης, υποχρέωθηκαν να πάρουν τον λόγο. Όσα συμβαίνουν μοιάζουν να τους οδηγούν στην αφάνεια. «Ο μοναδικός επαγγελματικός φορέας χορού μιας πόλης που αποτελεί την Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης, είναι αγνοημένος» επισημάνουν οι οκτώ από τους έντεκα συνολικά χορευτές που αποτελούν το Χοροθέατρο. Αν λόγος ύπαρξης μιας ομάδας χορού είναι οι παραστάσεις και οι περιοδείες, ένα καλοκαίρι στην αργομισθία - χωρίς παράσταση - μεταφράζεται σε μείζον υπαρχιακό πρόβλημα.

Οι δεκαπέντε παραστάσεις εποίσιως κατά μέσο όρο, είναι ένα ποσοτικό δεδομένο που κρύβει, ωστόσο, τη θλιβερή πραγματικότητα. Χωρίς ουσιαστικό ρεπερτόριο, χωρίς προγραμματισμό για τη νέα χρονιά, χωρίς μόνιμο χώρο εκγύμνασης, χωρίς οντισιόν για νέους χορευτές, χωρίς προσεκλημένους χορογράφους, σε τόσα «χωρίς» και σε τόση πενία φαίνεται να είναι καταδικασμένο το μόνο βορειοελλαδικό επαγγελματικό σχήμα, που συμπίπτει να γιορτάζει τη συμπλήρωση δεκαπέντε χρόνων, αφότου δημιουργήθηκε. Στο σχήμα χορεύουν σήμερα οι Μαρλέν Βερσιούρεν, Κώστας Γεράρδος, Χαρά Θεοτοκάτου, Κατερίνα Κερβανίδου, Οδυσσέας Κεσίδης, Στέλλα Λιονάκη, Γιάννης Μάρτος, Βασίλης Τσαϊούλας, Ηλίας Τσάκωνας, Πένυ Χριστοπούλου, Ευαγγελία Χριστοφοράτου.

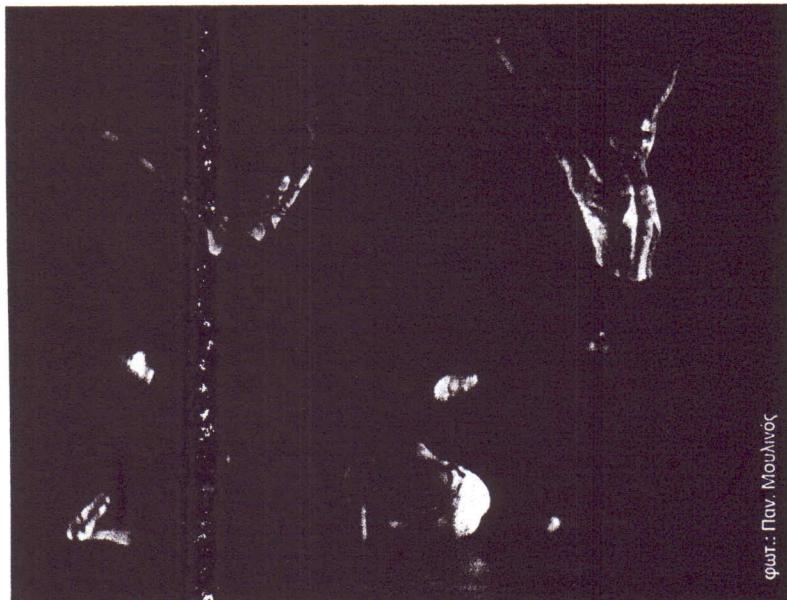
Η Αναστασία Θεοφανίδου, δασκάλα και χορογράφος της ομάδας την τελευταία τριετία, φέρεται ως καλλιτεχνική υπεύθυνη του Χοροθέατρου, μια που το υπάρχον νομικό πλαίσιο δεν προβλέπει οργανική θέση καλλιτεχνικού διευθυντή. «Οι εξουσίες και οι βασικές αποφάσεις βαρύνουν τον κύριο Παπαβασιλείου, καθώς σύμφωνα πάντα με τον νόμο αυτός κειρίζεται το θέμα του Χοροθέατρου σε έναν οργανισμό σαν το Κ.Θ.Β.Ε., που τελικά εξυπηρετεί δύο τέχνες, το θέατρο και τον χορό και όχι μία, όπως το Εθνικό» εξηγεί η ίδια. «Από τη στιγμή που μένω σε αυτή τη θέση, σαφώς και έκα τις ευθύνες μου. Ποτέ, όμως, δεν θεώρωσα τον εαυτό μου επαρκή για όλες τις δουλειές της ομάδας. Είναι, αντίθετα, πολύ δύσκολο και ανιαρό να επιδίδεσαι επί τρία χρόνια στα ίδια πράγματα. Ήλιπτα, όμως, κάθε χρονιά ότι η επόμενη θα ήταν καλύτερη, ενώ τα προβλήματα απλώς διαιωνίζονταν».

Από την άλλη πλευρά, την ενδεκαμελή ομάδα του Χοροθέατρου συνθέτει ένα ζωντανό δυναμικό, με καλή τεχνική - στην παράσταση των «Στήχων» μπορούσε κανέίς να διακρίνει μια αξιόλογη ομάδα στο σύνολό της - αλλά και με όραμα και πραγματική αγάπη για τον χορό. «Ήμασταν παιδιά που διψούσαμε για χορό, και σήμερα έχει μείνει ένα ανικανοπόίιτο. Τόσα χρόνια θα ήθελα να κάνω πράγματα και δεν μου δόθηκε η ευκαιρία: αισθάνομαι εγκλωβισμένος» ομολογεί ο Κώστα Γεράρδος, από το 1989 μέλος του Χοροθέατρου Θεσσαλονίκης. Απογοήτευση και πικρία για τον αντιδημιουργικό κλίμα, «το γερασμένο και άνυδρο», όπως το χαρακτηρίζει ο Βασίλης

Τσαϊούλας, ένα ακόμη μέλος της ομάδας. Και βέβαια πλανιέται ένα «γιατί».

Γιατί το Χοροθέατρο, όταν πρωτοεκίνησε από τον Ντανιέλ Λομέλ ως «Αέναο Χοροθέατρο», το 1982, με πρωτοβουλία της Μελίνας Μερκούρη, έγραψε ιστορία.

Και αξίζει εδώ να ειπωθεί ότι, το 1980, ο Λομέλ ήρθε στην Ελλάδα με φρέσκιες ιδέες και πολύ κέφι - είχε αφήσει τα Μπαλέτα του 20ού αιώνα του Μορίς Μπεζάρ και μαζί μια διεθνή καριέρα - ίδρυσε το «Αέναον» και οι πρώτες παραστάσεις του ήταν πραγματική τομή στα ελληνικά χορευτικά δε-

φωτ.: Παν. Μουλινός

δομένα. Η Αναστασία Θεοφανίδου, χορεύτρια τότε του Λομέλ και βοηθός του, θυμάται με πικρία το ένδοξο παρελθόν αλλά και το εχθρικό κλίμα που αντιμετώπισαν από το ελληνικό χορευτικό κατεστημένο, επειδή αυτός που άνοιγε καινούργιους δρόμους τύχαινε να είναι ξένος. Πάντως, μετά την αποχώρωση του Λομέλ το 1988, το «Αέναο Χοροθέατρο» μετονομάζεται σε «Χοροθέατρο Θεσσαλονίκης» και έκτοτε αγνοείται σε τύχη του. Αναζητήσαμε τον καλλιτεχνικό διευθυντή του Κ.Θ.Β.Ε., για να δούμε πώς εκτιμά από την πλευρά του την κατάσταση και μείναμε χωρίς απάντηση. Είναι, άραγε, τόσο δύσκολη η αυτονόμηση του χοροθέατρου, ώστε να αποκτήσει δικό του διοικητικό συμβούλιο και δική του καλλιτεχνική επιτροπή, μέσα στο πλαίσιο πάντα του Κ.Θ.Β.Ε.; Η μόνως η ελληνική πολιτεία προτίθεται να γιορτάσει τα δεκαπέντε χρόνια ενός θεσμού, με την κατάργηση του;

ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ ΒΟΥΝΕΛΑΚΗ